

Biblia Szatana

„Szatan jest najlepszym przyjacielem, jakiego kiedykolwiek Kościół posiadał, ponieważ przez wszystkie te lata dawał mu zajęcie!” Anton Szandor LaVey, „Biblia Szatana”

„Biblia Szatana” jest dziełem Antona Szandora LaVeya, założyciela Kościoła Szatana. Książka ta stanowi wykład filozofii satanistycznej. Została wydana w 1969 roku. Składa się z 4 ksiąg: Księgi Szatana, Lucyfera, Beliala i Lewiatana. Poemat zawiera wykład podstaw i założeń nurtu, opisy rytuałów magicznych i okultystycznych.

Kościół Szatana zaczął formować się w USA około 1966 roku właśnie wokół osoby La Veya. Przyszły Czarny Papież w młodości nie był wcale postacią nazbyt interesującą. Pochodził z rodziny węgierskich Żydów. Pracował jako opiekun zwierząt cyrkowych, organista, fotograf policyjny. Jego osobowość zaczęła się zmieniać, gdy został asystentem magika. Wtedy to zainteresował się okultyzmem, magią i hipnozą.

Wkrótce odkrył, że nie tylko on jest zafascynowany tą sferą. Wokół jego osoby zgromadziła się grupa, która chętnie słuchała głoszonych przez niego teorii na temat snów, rytuałów magicznych, nawiedzania i postrzegania pozazmysłowego. LaVey zgłębiał swoją wiedzę. Zaczął praktykować ceremonie i czytać na temat tajnych ruchów i organizacji okultystyczno-ezoterycznych. W 1966 roku założył swój Kościół.

LaVey Szatana uznawał za tajemniczą siłę natury, a nie upostaciowione bóstwo czy antagonistę katolickiego Boga (w osobowego Szatana wierzył Michael Aquino). Sądził, iż to właśnie za sprawą tej ciemnej mocy wszelkie niewyjaśnione, logicznie bądź naukowo, wypadki na Ziemi przyczyniają się do zmian i rozwoju. Ukryty duch buntu jest zarazem duchem postępu, który poprzez swoje działania przyczynia się do stopniowego wyzwalań i udoskonalania ludzkości.

Satanizm laveyański nie jest systemem religijnym, a filozoficznym. Odwołuje się do myśli wypracowanej przez literaturę (Miltona czy Baudelaire’a). Jest daleki od wiary w piekło, demony, opętanie.

Sataniści uznają, że człowiek to zwierzę, którego najcenniejszym darem jest życie. Z tego właśnie powodu powinien zeń korzystać, zaspokajając do woli swoje pragnienia, potrzeby seksualne, żądze, nie ograniczać się zakazami moralnymi, kulturowymi czy prawnymi. Hołdują ciału. Zemsta to dla nich naturalna odpowiedź na działania nieprzyjaciół.

Choć życie jest według nich najcenniejszym darem dopuszczają możliwość aborcji, w

wypadku gdy ciąża zagraża życiu matki lub jest wynikiem gwałtu. Szczególnym szacunkiem otaczają dzieci i zwierzęta jako przejawy najważniejszej wartości (życia). Nie zabraniają stosowania środków takich jak alkohol czy narkotyki w zależności od potrzeb i upodobań jednostki. Potępiają samobójstwo, ale eutanazję uznają za słuszną, jeśli decyzja o niej jest podjęta świadomie i w obliczu cierpienia, któremu nie może zaradzić medycyna.

Opowiadają się za wolnością jednostki, swobodą religijną i duchową. Sprzeciwiają się wszelkim formom dyskryminacji (rasowej, narodowościowej, na tle seksualnym) i ubezwłasnowolnienia.

Sataniści nie wierzą w zbawienie ani życie pozagrobowe, nie uznają też modlitwy. Według nich ofiary są bezużyteczne, a praktyki religijne obejmują rytuały i ceremonie (seksualne, zniszczenia). Świętują Noc Walpurgii, Halloween oraz pierwsze dni pór roku. Ich symbolem jest odwrócony pentagram z wpisaną weń głową kozła. Niektórzy znak ten interpretują jako szyderstwo wymierzone przeciw religii chrześcijańskiej (pierwotnie bowiem pentagram był znakiem pięciu ran Chrystusowych, zaś Zbawcę często określa się mianem Baranka, stąd zestawienie Baranek – kozioł), inni zaś jako wyobrażenie magicznego panowania natury (czterech żywiołów) nad rozumem.